

Sygn. akt XXIII Gz 1103/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXIII Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Gałas

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym
sprawy z powództwa Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 13 maja 2020 r., sygn. akt XV GC 978/20

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie, pozostawiając Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Sędzia Anna Gałas

Sygn. akt XXIII Gz 1103/20

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 maja 2020 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód w dniu 19 listopada 2019 r. wniósł pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W sprawie został wydany nakaz zapłaty. Pozwany złożył sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości. Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2020 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie.

Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie nie znajduje zastosowania art. 505³⁷ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 6 lutego 2020 r., gdyż przepis został uchylony 7 lutego 2020 r. i brak jest przepisów przejściowych pozwalających na jego dalsze stosowanie. Sąd I instancji, po analizie przepisów przejściowych z ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1469 ze zm.) doszedł do wniosku, że postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie zostało wydane po 6 lutego 2020 r., co oznacza, że w przypadku spraw wszczętych po 6 listopada 2019 r. i przekazanych sądowi właściwości ogólnej po 6 lutego 2020 r., postępowanie powinno być umorzone na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu aktualnie obowiązującym. Z tych powodów na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie.

Zażalenie na to postanowienie złożył powód. Rozstrzygnięciu Sądu I instancji zarzucił naruszenie:

1) art. 505³⁶ k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że wobec wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie (sąd właściwości ogólnej) był uprawniony na jego podstawie do umorzenia postępowania w sprawie przekazanej z elektronicznego postępowania upominawczego;

2) art. 20 pkt 7 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie przekazania rozpoznawania spraw w elektronicznym postępowaniu upominawczym, poprzez błędne zastosowanie art. 505³⁶ k.p.c., w sytuacji gdy przepis ten może być stosowany wyłącznie w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez właściwy do tego trybu sąd tj. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie;

3) art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i niektórych innych ustaw, że po przekazaniu sprawy z EPU, Sąd Rejonowy właściwy na podstawie art. 16 k.p.c. nie rozpoznawał sprawy nadal w danej pierwszej instancji.

W powołaniu na te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i merytoryczne rozpoznanie sprawy oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm.

Pozwany w odpowiedzi na zażalenie wniósł o podtrzymanie postanowienia o umorzeniu postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Zarzuty zawarte w zażaleniu sprowadzały się do twierdzenia, że Sąd I instancji nie miał kognicji do umorzenia postępowania w sprawie, którą prawomocnie przekazał mu inny Sąd równego rzędu. To oraz kilkukrotne pomyłki w podstawie rozstrzygnięcia w istocie spowodowało skuteczność wniesionego środka zaskarżenia.

W niniejszej sprawie wszczętej w elektronicznym postępowaniu upominawczym, po wydaniu nakazu zapłaty i wniesieniu sprzeciwu przez pozwanego, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 16 stycznia 2020 r. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie. Postanowienie o przekazaniu sprawy, wbrew konstatacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, zostało wydane z pewnością przed datą: 6 lutego 2020 r. Co więcej, wymienione postanowienie nie zostało wydane na podstawie art. 505³⁶ k.p.c., który w dacie wydawania tego postanowienia stanowił, że: „w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w całości, a sąd przekazuje sprawę do sądu według właściwości ogólnej.”

Należy podkreślić, że przepis art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu: „W przypadku wniesienia sprzeciwu sąd umarza postępowanie w zakresie, w którym nakaz utracił moc” zaczął obowiązywać od dnia 7 lutego 2020 r. i miałby zastosowanie, gdyby sąd przekazujący orzekał po 6 lutego 2020 r. Taka sytuacja jednak nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie, ponieważ jak już zaznaczono wyżej Rejonowy L. - Zachód w L. wydał postanowienie o przekazaniu sprawy w dniu 16 stycznia 2020 r. Co więcej postanowienie to jest prawomocne a Sąd, któremu sprawę przekazano jest tym postanowieniem związany.

Po przekazaniu sprawy należało podjąć dalsze czynności będące następstwem przekazania. Jeżeli, jak w tej sprawie nie jest możliwe stosowanie art. 505³⁷ k.p.c., to należy stosować przepisy ogólne. Sąd I instancji wydając zaskarżone postanowienie faktycznie wadliwie zastosował przepis art. 505³⁶ k.p.c. w nowym brzmieniu w sytuacji, gdy nie tylko nie miał do tego kognicji ale też na tym etapie postępowania tj. w sytuacji, gdy uprzednio zapadło postanowienie o przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej.

Reasumując, Sąd Rejonowy wadliwie zastosował w sprawie przepis art. 505³⁶ k.p.c. i na tej podstawie umorzył postępowanie. Takie rozstrzygnięcie na marginesie podjęte po prawomocnym przekazaniu sprawy z Sądu wyłącznie właściwego w elektronicznym postępowaniu upominawczym (też w zakresie orzeczenie na podstawie art. 505³⁶ k.p.c.), tamujące w istocie drogę do sądu, ponieważ niewydane przez sąd w elektronicznym postępowaniu upominawczym, nie mogło się ostać.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie odpowiednio stosowanego art. 386 § 4 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji i uchylił zaskarżone postanowienie.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeknie Sąd Rejonowy na zasadzie art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c.

Sędzia Anna Gałas